Published on *COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA* (https://arquitectes.cat)

Mor l?arquitecte Fernando Alvarez Prozorovich als 67 anys [1]

© Fernando Álvarez i Graciela Chaia

Published:

04 April 2020

Havia nascut a Bahía Blanca, Argentina, el 1952. Es titulà com a arquitecte per la Universidad Nacional de la Plata el 1978. Va arribar a Barcelona a la dècada dels vuitanta, i des del 1987 exercia de professor d'Història de l'Art i de l'Arquitectura a l'ETSAB. Actualment era el director del Departament de Teoria i Història de l'Arquitectura i Tècniques de la Comunicació (THATC) de l'ETSAB.

Apassionat per la història de l'arquitectura
Dins la seva activitat docent destaca l'haver impulsat el portal-revista electrònica "Història en obres", testimoni de la seva passió per transmetre la importància del coneixement de l'arquitectura de tots els temps i llocs integrat en l'àmbit de la reflexió sociocultural.

El 1991 es va doctorar amb la tesi "El sueño moderno en Buenos Aires (1930-1949)", en la qual tractava del procés de construcció i dels debats arquitectònics a la ciutat. El 2009, amb motiu de l'edició digital de la tesi, Fernando va afegir un prefaci al seu text per agrair als seus companys i amics, de Barcelona i Argentina i, en especial, al seu tutor Josep Quetglas, la barreja d'influències rebuda així com la nostàlgia de les persones que li havien descobert, entre tantes altres coses, l'arquitectura.

Com a investigador, la seva dedicació a temes d'història i restauració d'arquitectura moderna a Espanya i Amèrica anava adreçada a trobar els vincles entre arquitectura, art i política. També coordinava des de Barcelona la RED PHI (Patrimonio Histórico Iberoamericano).

Admirador i difusor del llegat d'Antoni Bonet Castellana
Ens va fer descobrir arquitectes catalans exiliats a l'Argentina i l'Uruguai, i va aprofundir i donar a conèixer un dels més grans, Antoni Bonet Castellana. Sense oblidar cap de les seves obres, va bolcar-se a reivindicar La Ricarda com una de les obres mestres del Moviment Modern, que va restaurar i divulgar en publicacions diverses. El 1996 va ser comissari, juntament amb Felip Pich Aguilera i Jordi Roig, de l'exposició antològica impulsada pel COAC i el Ministeri de Foment "Antoni Bonet Castellana 1913-1989", itinerant fins 1999. Aquell any va rebre el Premi Ex-Aequo a la III Biennal Iberoamericana d'Arquitectura i Urbanisme a la millor publicació, dedicada precisament a Bonet Castellana d'Edicions UPC i Santa & Cole.

Són infinites les conferències arreu del món que han transmès el llegat de l'obra de Bonet, com la que va fer a Harvard al 2015. Alumnes, professors i persones dels camps més diversos van poder gaudir de les seves visites a La Ricarda, al Prat de Llobregat, i la seva complicitat amb l'edifici i la família era tota una lliçó d'estimació reivindicativa d'un dels exemples més excel·lents de l'arquitectura catalana moderna.

Precursor de la restauració del patrimoni arquitectònic
El seu interès pel Patrimoni Cultural el va portar a formar part de campanyes de restauració de conjunts tan importants com el Castell de Miravet, la Cartoixa d'Escaladei i

la Basílica de Castelló d'Empúries. El 2017 va guanyar el tercer premi en el concurs internacional per a la cobertura de l'Arena de Verona, juntament amb els arquitectes Marc Mogas, Jordi Roig i Miquel Angel Sala. També des del 2009 havia estat participant com a expert en Patrimoni en el desenvolupament de les diferents fases de restauració i rehabilitació del Museu del Ferrocarril de Catalunya, a Vilanova i la Geltrú.

Des del 2011 va assumir la direcció del Màster de Restauració de Monuments, tot donant continuïtat al llegat que havia iniciat el seu amic i arquitecte Salvador Tarragó, juntament amb un equip de professors procedents de diverses disciplines.

La ciutat de Barcelona va ser igualment un dels seus camps de reflexió crítica, que el va portar a participar de manera activa en manifestacions ciutadanes per qüestionar un model urbà que s'havia distanciat dels seus habitants. D'aquesta preocupació n'és prova la seva coautoria al llibre "Arxiu crític model Barcelona 1973-2004" (2012).

Constructor de ponts entre arquitectes llatinoamericans i europeus
Dibuixant finíssim, persona de gran curiositat i sentit crític, amant de les arts i de la cultura, Fernando va ser un constructor de ponts entre Europa i Llatinoamèrica, sensible a la comprensió de les tradicions intel·lectuals de les dues vores de l'Atlàntic.

En converses i reflexions de més ampli espectre, reivindicava el caràcter obert de la cultura mestissa, aquella que reconeix els valors propis del lloc i que és capaç d'hibridar-se amb la de valors més universals. Per aquesta raó, li agradava recordar el seu cosí Gato Pérez i la seva contribució per una Barcelona culturalment diversa i oberta.

Col·laborador prolífic de la programació cultural del COAC
El COAC li agraeix especialment les seves múltiples col·laboracions, ja sigui a nivell de conferències, d'exposicions o de publicacions com la revista Quaderns. Així com, ja més recentment, la seva implicació com a membre del Grup d'arquitectes del Baix Llobregat, per portar a l'escala metropolitana el compromís de l'arquitectura amb la societat, amb les seves identitats patrimonials i la defensa d'un territori més just i mediambientalment més sostenible.

Gràcies, Fernando.

*A la fotografia, feta l'estiu del 2019, l'arquitecte i la seva dona tornant de veure sortir el sol a la platja de Castelldefels, com feien cada matí.

Source URL: https://arquitectes.cat/en/node/33977

Links
[1] https://arquitectes.cat/en/node/33977